

Sygn. akt I C 250/22

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 czerwca 2022 roku

### ***Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny***

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Izabela Kosińska-Szota

Protokolant: prot. sąd. Anna Ludwiniak

po rozpoznaniu w dniu 02 czerwca 2022 roku w Kłodzku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko P. K.

o zapłatę 1 832,33 zł

I. zasądza od pozwanego P. K. na rzecz strony powodowej (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. kwotę 1 832,33 zł (jeden tysiąc osiemset trzydzieści dwa zł 33/100) z odsetkami umownymi w wysokości maksymalnych za opóźnienie tj. dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 14 września 2021 roku;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1 117 zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 250/22

## UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Spółka z o. o. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego P. K. kwoty 1 832,33 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 14 września 2021 r. do dnia zapłaty. Wniosła nadto o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. W uzasadnieniu wskazała, że pozwany zawarł w dniu 23 lutego 2021 r. umowę pożyczki z poprzednikiem prawnym powódki, na mocy której zobowiązał się spłacić udostępnioną mu kwotę 1 500 zł wraz z należnościami ubocznymi w okresie 30 dni. Pozwany nie wywiązał się z umowy i mimo wezwania do zapłaty nie uregulował zadłużenia.

W odpowiedzi na pozew, pozwany P. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości, zarzucając m.in. brak legitymacji czynnej powoda, nieudowodnienie roszczenia co do zasady, wysokości i wymagalności oraz stosowanie przez pożyczkodawcę niedozwolonych klauzul umownych, które są bezskuteczne i nieważne.

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

Pozwany P. K. zawarł w dniu 23 lutego 2021 r. z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę pożyczki numer (...), na mocy której otrzymał kwotę 1 500 zł, zobowiązując się do spłaty łącznej kwoty 1 741,28 zł do dnia 25 marca 2021 r. Pożyczka została udzielona na wniosek pozwanego złożony drogą elektroniczną za pośrednictwem strony internetowej pożyczkodawcy, po uprzednim założeniu konta na platformie elektronicznej i zweryfikowaniu tożsamości pozwanego poprzez bankowość elektroniczną oraz wiadomość SMS wysłaną na podany we wniosku numer telefonu. Pozwany został poinformowany o warunkach umowy pożyczki, związanych z nią kosztach i odsetkach w wysokości stopy odsetek maksymalnych, przysługiwało mu również prawo odstąpienia od umowy.

**Dowód:**

- umowa pożyczki nr (...) z 23.02.2021 r. – k. 24
- umowa określająca warunki udzielania pożyczek gotówkowych z 23.02.2021 r. – k. 25 – 26
- potwierdzenie transakcji – k. 27
- wydruki z indywidualnego konta pozwanego na platformie pożyczkodawcy – k. 28 – 29

Na mocy umowy cesji z dnia 20 sierpnia 2021 r. strona powodowa nabyła wierzytelność z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki.

**Dowód:**

- oświadczenie woli (...) z 20.08.2021 r. – k. 15
- umowa przekazania z 20.08.2021 r. – k. 15 verte – 16
- umowa przelewu wierzytelności z 20.08.2021 r. wraz z wyciągiem z załącznika – k. 16 verte – 19
- umowa cesji wierzytelności z 31.07.2021 r. wraz z wyciągiem z załącznika – k. 20 – 21
- tłumaczenie poświadczone dot. rejestru spółki (...) – k. 22
- pełnomocnictwo – k. 23

Pozwany nie wywiązał się z obowiązku spłaty należności otrzymanej w ramach umowy z dnia 23 lutego 2021 r. Na dzień 2 września 2021 r. zadłużenie pozwanego wyniosło 1 826,50 zł.

**Dowód:** zawiadomienie o przelewie wierzytelności z 02.09.2021 r. – k. 30

**Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego sąd uznał, że strona powodowa wykazała zasadność roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem. Twierdzenia pozwanego zawarte w odpowiedzi na pozew nie zostały natomiast niczym poparte, a tym samym nie uczynił on zadość obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c.

Z dokumentów dołączonych do pozwu w sposób jednoznaczny wynika, że w dniu 23 lutego 2021 r. doszło do zawarcia pomiędzy pozwanym a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowy pożyczki na kwotę 1 500 zł. Pożyczka została przyznana na wniosek pozwanego złożony przez portal internetowy viasms.pl, a termin jej spłaty wraz z należnościami ubocznymi w wysokości 241,28 zł wynosił 30 dni. Warunkiem otrzymania pożyczki była uprzednia rejestracja indywidualnego konta na portalu pożyczkodawcy oraz pozytywny proces weryfikacji pożyczkobiorcy, który polegał m. in. na potwierdzeniu jego tożsamości za pośrednictwem bankowości elektronicznej.

Możliwość zawierania umów na odległość przewidują przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2022 r. poz. 246 t. j.) oraz art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2020 r. poz. 287 t.j.).

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. W tym miejscu warto powołać art. 10 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE, który zastrzega dla umowy kredytu, alternatywnie, zwykłą formę pisemną lub

posłużenie się innym trwałym nośnikiem. Podkreśla się w doktrynie, że z uwagi na całkowity charakter harmonizacji oraz nie pozostawienie ustawodawcy krajowemu opcji implementacyjnej, wykładnia art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim powinna być dokonywana zgodnie ze źródłową dla niej regulacją prawa unijnego, co oznacza możliwość, a nawet konieczność odczytania zastrzeżonego w niej wymogu pisemności w sposób rozszerzający.

W świetle powyższego uznać należy, że umowę o kredyt konsumencki można zawrzeć zarówno w formie pisemnej (tj. z własnoręcznymi podpisami), jak i na innym trwałym nośniku np. poprzez złożenie oświadczeń woli przez strony za pomocą środków porozumiewania się na odległość (telefonu, poczty elektronicznej), a następnie spisanie postanowień umowy na papierowym dokumencie (np. w postaci wydruku komputerowego), bez własnoręcznych podpisów.

Umowa pożyczki z dnia 23 lutego 2021 r. dla swej ważności nie wymagała zatem złożenia własnoręcznych podpisów stron. Co więcej, sposób weryfikacji pożyczkobiorcy był, w ocenie sądu rzetelny, szczególnie, że środki pochodzące z umowy mogły zostać przekazane tylko i wyłącznie na imienny rachunek bankowy pożyczkobiorcy, z którego wcześniej dokonał on przelewu na konto pożyczkodawcy.

Należy wskazać, że postanowienia umów z dnia 23 lutego 2021 r. nie budzą zastrzeżeń zarówno jeśli chodzi o wysokość oprocentowania, jak i wysokość kosztów pozaodsetkowych, o których mowa w art. 36a ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim.

Brak było również podstaw do kwestionowania legitymacji czynnej powódki w kontekście przedłożonych przez nią dokumentów w postaci oświadczenia woli i umów cesji wraz z załącznikami. Zgodnie z treścią przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Konsekwencją zawarcia skutecznej umowy przelewu jest zatem możliwość domagania się przez cesjonariusza od dłużnika spełnienia świadczenia przysługującego pierwotnemu wierzycielowi na takich samych zasadach, według których wierzytelności mógł dochodzić cedent. Domaganie się spełnienia świadczenia wymaga wykazania, że cedentowi faktycznie przysługiwała nabyta wierzytelność względem dłużnika.

Mając na uwadze zaferowane przez stronę powodową dokumenty, sąd nie miał wątpliwości, że w dniu 23 lutego 2021 r. doszło do zawarcia umowy pożyczki nr (...), z której pozwany nie wywiązał się.

Zwrócić należy uwagę, że pozwany mimo wezwania celem przesłuchania nie stawił się i nie usprawiedliwił swojej nieobecności. Sąd jednoznacznie zaznaczył, że pozwany będzie przesłuchiwany na wyznaczonej rozprawie. Swoim niestawiennictwem pozwany uniemożliwił ewentualne wyjaśnienie kwestii przez niego podniesionych w odpowiedzi na pozew.

Z tych względów sąd uznał powództwo za zasadne i zasądził na podstawie art. 720 k.c. od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1 832,33 zł, w tym 1 725 zł tytułem sumy niespłaconego kapitału pożyczki oraz prowizji, 16,28 zł tytułem sumy niespłaconych odsetek kapitałowych i 91,05 zł tytułem sumy skapitalizowanych odsetek za opóźnienie.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. Pozwany jako przegrywający niniejszy proces winien zwrócić stronie powodowej poniesione przez nią koszty w łącznej kwocie 1 117 zł, na które składają się: 200 zł opłata sądowa od pozwu, 900 zł koszty zastępstwa procesowego, ustalone w oparciu o § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265 t.j.) oraz 17 zł opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa.